

vurdere Skindene, vare interesserede i at sætte dem saa lavt som muligt, og man skulde saa tro, at de maatte komme til det Resultat, at Skindene vare mer eller mindre værdiløse. Men det viste sig imidlertid, at det var de ikke. Et af Skindene blev kendt for at være af fineste Sort, No. 1, 4 af No. 2 og 2 af No. 3. En Ræv var allerede sendt til Danmark, den kunde altsaa ikke vurderes; hvad Sort den blev vurderet til henede, det ved man ikke. Hvad nu denne Vurdering vil sige, skal jeg tillade mig at give nogle Oplysninger om. I Grønland betales disse Skind af den grønlandske Handelsselskab med 6 Kr. for No. 1, 4 Kr. 50 Øre for No. 2 og 3 Kr. for 3. Men naar de komme til København og afhændes, stige de ganske anderledes i Værdi. Det er bevisligt, i alt Fald efter de Oplysninger, der foreligger, og som jeg ingen Grund har til at tvivle om, at et blaat Ræveskind No. 1 kan gaa op til en Pris af 2—300 Kr., og at de noget simplere ogsaa kunne gaa op i Pris til 100 Kr., deromkring, Stykket. Nu vil man kunne forstaa, at der kan drives en ganske indbringende Handel med disse Skind. Det er de Varer, Staten skulde tjene Penge paa, som paa denne Maade købes, og det ligger jo ganske nær, at de Folk, som købe disse kostbare Skind for at afhænde dem her i Landet, godt kunne konkurrere med Staten. Thi det er jo en mærkværdig ringe Betaling, Staten giver Grønlænderne for disse Skind. Der kan godt gives noget mere for dem, og hvis denne Trafik ikke bliver paatalt, kan den jo antage Dimensioner, som kunne blive i høj Grad følelige for Statskassen. Det er ogsaa en Kendsgerning, som allerede er bleven paapeget, at de tidligere Kontrolører, uagtet de vidste, at disse Ræve vare købte paa Trods af den Instruks, de havde faaet, alligevel havde stemplet dem som lovlig erhvervede og sendt dem til København. Men det er ogsaa en Kendsgerning, at med de amerikanske Skibe, der sejle paa Ivigtut, er der gaaet mange Skind bort fra Grønland, som ere erhvervede paa lignende Maade. Hvor store Summer det her drejer sig om, og hvad det egentlig er, disse Forhold omhandle, synes jeg, at den ærede Minister kunde gøre sig den Umage at undersøge nærmere og ikke tage det Standpunkt, han har taget: at betragte det som en ganske ligegyldig og gemytlig Sag.

Saa fandt den ærede Minister ogsaa, at det var mærkeligt, at denne Sag var bleven sat i Spidsen for den Fremstilling,

jeg havde tilladt mig at give. Jeg skal dertil bemærke, at Kontroløren har i sin Instruks faaet særligt Paalæg om at forhindre Køb af Ræveskind og tillige af Bjørneskind og de andre Varer, der handles med, men navnlig skal han paase, at Skind af Bjørne og Ræve ikke købes hos Grønlænderne. Naar det saaledes indskærpes Kontroløren, mener jeg, at Kontroløren kun gør sin Pligt, naar han optræder derimod. Han har vist sig at være en hæderlig Mand, der mener, at han skal opfylde denne Pligt i Modsætning til, at de tidligere Kontrolører have traadt denne Bestemmelse under Fødder og ikke brudt sig om den, men glat væk ladet Skind, som tilhørte Staten, gaa til Udlandet eller til Danmark til Fordel for sig selv, hvorved den danske Stat jo har mistet en Indtægt.

Med Hensyn til Grønlænderes Ophold ved Brudet, vilde den ærede Minister gøre det til, at disse Mennesker ligesom Indianerne gerne søge hen til Steder, hvor Europæerne ere. Men det er jo ikke det, der er Tale om. Det, der er Tale om, er, at Driftsbestyreren tilligemed andre Autoriteter, der ere deroppe paa den danske Stats Vegne som danske Embedsmænd, begunstige disse Besøg ved Ivigtut, som ere forbudte i Instruksen, og som ogsaa ere til Skade for de paagældende. Der foreligger bestemte Eksempler paa, hvad Skade der kan ske. Disse Folk bør ikke komme i den intime Berøring med dem, der arbejde ved Værket. Det har vist sig, at det er i høj Grad skadeligt for dem. Særlig de to grønlandske Piger, som vare komne til Ivigtut, omtalte den ærede Minister paa en ganske let Maade. Han mente, at den ene var kommen galt afsted, og da man saa fik det at vide, bleve de to Piger fjernede. Ja, det synes jo at staa for Ministeren, ligesom det angik en Pige ude paa Landet paa en Herregaard eller et andet Sted. Der komme de galt af Sted en Gang imellem, og saa er det forbi. Men Sagen er, at her drives systematisk Utugt med disse Piger fra Funktionærernes Side deroppe, fra ret højtstillede Funktionærers Side. Det er det, der er Sagen, og det var ogsaa det, jeg paapegede, og hvis ikke den Kontrolør, som nu blev jaget væk, havde paatalt det og gjort Indberetning derom, havde de Tilstande været der sandsynligvis den Dag i Dag, men fordi han gav Indberetning, kunde man ikke lade dem være der længere, men maatte fjerne dem. I alt Fald, den ene af disse Piger kom dertil